

VLADIMÍRA ŠEBOVÁ

autorka fantasy bestsellera *Dcera zimy*

SYN PODSVETIA

COO
BOO

Syn podsvetia

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Vladimíra Šebová

Syn podsvetia – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

SYN
PODSVETIA

SYN PODSVETIA

VLADIMÍRA ŠEBOVÁ

Obálku ilustrovala Lenka Šimečková
Mapu ilustroval Brian Terrero
Pieseň alkonosty napísala Eva Piarová

COO
BOO

Všetkým, ktorí niekedy niečo stratili.

*Hlas tvoj nemý
zoberie mi
všetku moc.*

PROLÓG

Sirína čupela na konári stromu a z výšky sa dívala na dedinku ukrytú hlboko v lesoch. Ponad drevené strechy zaliate nocou boli krížom-krážom natiiahnuté laná, ktoré klamlivo vyzerali ako záchranná sieť. Pochmúrne drevenice sa zdali rovnaké, až na jednu, ktorej všetky steny husto obliezol brečtan. Sirína sa pousmiala. Boli na správnom mieste.

Dvere zarasteného domu sa otvorili a vyšla z nich žena v jednoduchých šatách zahalujúcich jej telo až po päty. V náručí držala niekoľko utierok a prázdnu sklenú fľašu. V strede malého priestranstva stál muž s kopijou. Dievčina mužovi posunkami rúk naznačila, že ide spať. Muž jej rovnako odpovedal len pohybmi rúk, jeho pery sa ani nepohli.

Vôňa ihličnanov poštekčila Sirínu v nose a ona zovrela hrboľatý konár pod sebou, aby zadržala kýchnutie. Rozhliadla sa po boroviciach vókol seba a v tme rozoznala obrysy tvárí svojich spolubojovníčok. Oblečené v kusoch kože a látok, ozdobené náhrdelníkmi a náramkami z kameňov a s vlasmi zapletenými do vrkôčikov čakali nehybne a potichu na rozkaz veliteľky Briny s kovovým krúžkom v nose. Tá kývla hlavou na znak, že všetko ide podľa plánu.

Sirína si ukazovákom poklepkala po uchu a pokrútila hlavou. Dedinčania mali odrezané uši, naznačila Brine. Veliteľka začala rozdávať gestami rúk rozkazy, ktoré mali dokonale nacvičené. Sirína však upierala zrak na zjazvené miesto na mužovej hlave, kde kedysi

boli jeho uši. Pri myšlienke, že sa smrteľníci boja alkonost tak veľmi, že sú ochotní zmrzačiť sa, jej stiahlo žalúdok.

Brina práve dvom alkonostám ukazovala nepriateľov, ktorých majú zneškodniť, keď konár vľavo zapraskal a celý oddiel k nemu obrátil zrak. Svetlovlasá Eana s tmavou farbou na perách stratila na konári rovnováhu a ledva sa udržala. Vzápätí sa zo vzdialeného stromu zdvihla sova a odletela. Alkonosty střípli, či ich dievčina svojou nemotornosťou neprezradila.

Jeden z mužov, ktorí strážili vstup do dediny s kopijami v rukách, zažmúril. Prezeral si tmavý les a hľadal čosi podozrivé. Bojovnícky sa ani nepohli, ani nedýchali.

Muž chvíľu váhal, akoby sa rozhodoval, či má podísť bližšie a ubezpečiť sa, že v lese nikto nie je. Nakoniec lomoz pripísal vtákoví letiacemu oblohou a obrátil sa oddielu chrbtom.

Brina sa prísne zamračila na Eanu. Svetlovláska sklopila tvár a uhla pred pohľadom veliteľky.

Alkonosty počkali, kým dedina upadne do nočného pokoja, a potom Brina pokynula oddielu. Jedna za druhou začali zoskakovať z konárov do tmy.

Eana sa pripravila na skok, no Brina ju zastavila gestom. Pohrozila jej. Svetlovláska prikývla, aby dala najavo, že chápe, čo je v stávke. Napravila si náhrdelník na krku a zahanbená skočila z konára.

„Nemala si ju brať,“ zašepkala Sirína, keď s veliteľkou osameli.

„Vedela, do čoho ide,“ odporovala jej Brina.

„Je primladá. Nie je pripravená.“

„Nikto nie je pripravený. Sama to poznáš. Ak chceme lietať, najprv skočíme do prázdna, potom roztiahneme krídla.“

Sirína stisla pery a veliteľka sa uškrnula.

„Všetci sa vrátíme v bezpečí do Pravu,“ slúbila Brina. Otvorila dľaň a ukázala na dedinu. „Až po tebe.“

Sirína pozrela do prázdna pod sebou. Prstom prešla po svojom zlatom náhrdelníku, aby si dodala odvalu pred bojom, a skočila do tmy. Voľným pádom sa rútila nadol, studený vietor strapatil jej tmavé vlasy po stranách zapletené do drobných vrkôčikov. Tesne

pred dopadom na zem jej z chrbta vystrelili krídla. Okamžite ju zachytili vo vzduchu a ona vzlietla k dedine rozliehajúcej sa pred nimi.

Privrela oči a na malú chvíľku vychutnávala let. Bolo mnoho vecí, na ktoré sa pri misiách nemohla spoľahnúť, no jej obrovské atramentovomodré krídla medzi ne nepatrili. Vždy ju zachránili, vždy podržali, vždy odniesli aj z toho najťažšieho boja. Letiac oblohou si užívala to, čím alkonosty boli predtým, než vzali do rúk zbraň – bájnymi stvoreniami, ktoré šíрили radosť a tešili sa zo života.

Zanedlho sa po jej lavici objavila vysmiata Brina so sebavedomým výrazom na krásnej tvári. Spoločne preleteli okolo niekoľkých stromov a pridali sa k desiatke alkonost. S rozťahnutými krídlami leteli nocou k spiacej dedinke ako krdel vtákov.

Alkonosty mlčky klesali k zemi, jedna za druhou sa zniesli do trávy a sklopili krídla. Sirína preletela k južnej časti dediny a potichu pristála vedľa veliteľky. Brina si obhliadla bojovníčky a jedným mávnutím ruky im dala rozkaz. Skryli krídla späť do chrbta a znova boli na nerozpoznanie od smrteľníčok.

Toto bol moment, keď mohli mať nepriatelja navrch. Alkonosta bola na zemi ako ryba na suchu. Krídla zabezpečovali rýchly presun a ešte rýchlejší útek. A tí, ktorí poznali aj iné schopnosti alkonost, sa dokonca naučili, ako sa pred nimi brániť, hoci i za cenu vlastného zmrzačenia.

Dvaja muži so zmasakrovanými dierami namiesto uší v bezvedomí klesli do trávy a Brina kývla Siríne na znak dobre odvedenej práce. Spolu obišli omráčené telá a sledovali, ako aj zvyšné alkonosty obďaleč zneškodnili nepriateľov. Všetko išlo hladko.

Sirína sa rozhliadla po malých dreveniciach, v oknách ktorých sa mihalo svetlo sviečok. Zrak zodvihla k sieti lán natiahnutej ponad dedinu. Viseli na nej dlhé sklenené črepiny veľké a ostré ako nože. Vo večernom vánku sa nebezpečne ligotali. Sieť lán tu nebola len preto, aby sa alkonosty nedostali z neba do dediny, ale tiež, aby nevzlietli.

Brina ostatným pokynula mávnutím ruky a všetky sa dali do pohybu. So Sirínou po pravom boku sa zakrádali pomedzi domy

so sklonenými hlavami. Kým Sirína obišla dom obrastený brečtanom zľava, veliteľka zaujala miesto napravo. Zvnútra nezachytili žiaden zvuk. Vymenili si pohľady a Brina prikývla. Potisla dvere a obe ženy zmizli vnútri.

Keď o chvíľu vychádzali z domčeka, viedli medzi sebou vysokú postavu s látkou prehodenou cez hlavu. Pohybovala sa sťažka a vyčerpane, bosé chodidlá obrastené rastlinami takmer šúchala za sebou. Z každej stopy, ktorú za sebou v tráve zanechala, v okamihu vyrástol malý výhonok.

Alkonosty svoj cieľ navádzali pomedzi drevenice, keď sa na opačnom konci dediny rozhorela pochodeň.

Odhalili ich.

Kým sa Brinina sekera zaryla do mužovej hrude, stihol priložiť horiacu fakľu na lano visiace zo spleti nad dedinou. Iskra okamžite preskočila a oheň sa rozšíril rýchlejšie, než by akákoľvek alkonosta stihla rozprestrieť krídla. Laná s kusmi visiaceho skla vzplanuli a rozjasnili oblohu.

Oheň ožiariť doteraz pokojne spiacu dedinu a protiútok na seba nenechal dlho čakať. Z obydlí vychádzali muži i ženy ozbrojení kopijami a sekerami.

„Bež!“ vykričla Brina na zachránenú postavu skrytú pod kapucňou. Dve ďalšie alkonosty ju vzali pod svoju ochranu a náhlili sa k okraju ihličnatého lesa.

Veliteľka prebehla k mŕtvemu a vytrhla z neho svoju sekeru. Potom sa postavila vedľa Siríny a obe sa pripravili na blížiaci sa útok.

„A ty si dúfala, že to bude pokojná noc,“ zasmiala sa neveselo Brina.

Zbrane dedinčanov neboli nové, vyleštené ani honosné, zato sa nimi vedeli oháňať. Pri boji sa Sirína niekoľkokrát zapotila, nie preto, že by nezvládala premôcť útočníkov, ale preto, že neustále musela myslieť na to, aby jej krídla zostali skryté vnútri tela.

Premohla jedného nepriateľa a potom ďalšieho. Odvrátila útok ženy, ktorá šikovne narábala s mečom, a Brina ju úderom lakťa zložila k zemi.

„Odchádzame,“ zavelila Brina a obe sa náhlili k zvyšku oddielu.

Kým s veliteľkou vykrývali útoky mečov a sekier, ostatné alkonosty sa bezpečne dostali za okraj dediny, kde vzlietli do vzduchu a stratili sa na oblohe.

Sirína sa rozbehla, otvorené priestranstvo bolo len niekoľko metrov od nej, keď za chrptom začula Eanin vzlyk. Jednému z mužov sa nožom podarilo poraniť mladej dievčine nohu. Kým v jednej ruke držala dýku v obrannom geste, druhou si pritláčala ranu na stehne, ktorá silno krvácala.

Eana sa po mužovi zahнала čepeľou. Podarilo sa jej ho zasiahnuť, no strácala sily. Tackavo sa snažila dobehnúť svoje sestry, ale zranená noha ju spomaľovala.

Spomedzi dreveníc sa začali rinúť ďalší a ďalší muži so zbraňami v rukách. Ostré sekery a meče sa nebezpečne leskli a pribúdalo ich čoraz viac. Sirína i napriek presile nepriateľa vykročila k Eane. Zastavilo ju však pevné zovretie okolo zápästia.

„Máme, po čo sme prišli,“ vyslovila Brina. „Splnili sme úlohu.“

„Ale Eana...“

„Musíme zmiznúť,“ prerušila ju veliteľka.

Sirína obrátila tvár k zranenej Eane. Ležala na zemi, jej vystrašené oči osvetľovali plamene horiaceho lana. Ostré črepiny nad jej hlavou sa nebezpečne zaleskli. Dedinčan, ktorý ju poranil, zodvihol z trávy kopiju s dračím plačom.

Eana spanikárila. Otvorila ústa a z hrdla sa jej vydral prenikavý zvuk. Črepiny visiace na lane sa zatriasli, borovice stojace okolo dediny sa pod tlakovou vlnou jej hlasu zachveli. S dedinčanom to však ani nepohlo. Uškrnul sa, akoby bol vďačný za ohyzdnosť spáchanú na vlastných ušiach, ktoré viac neprepustili mágiu alkonost. Vyrzil k Eane.

Sirína sa neplánovala prizerať, ako Eana umrie. Vytrhla sa z Brininho zovretia a rozbehla sa k mladej dievčine. Strach však Eanu premohol. V splašenom pude sebazáchovy sa postavila a roztiahla krídla. Vzniesla sa do vzduchu.

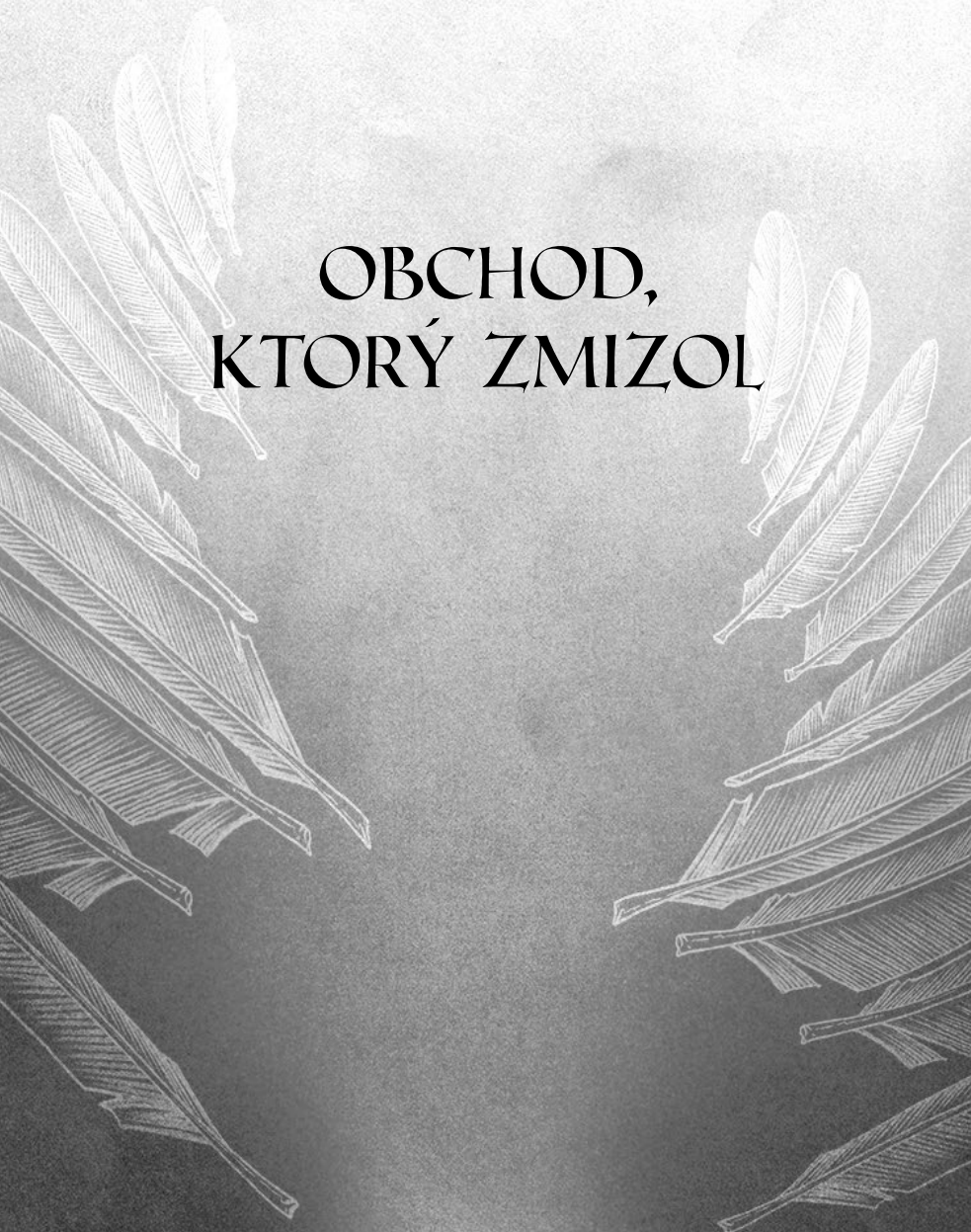
„Eana, nie!“ vykrikla Sirína. Omráčene zastala na mieste.

Dievčina však mávala krídlami a stúpala nahor. Na malý okamih sa na jej tvári objavil úsmev, no onedlho sa z jej úst rinul bolestivý rev. Ostré črepiny skla visiaceho z lán prebodli drobné telo a jej krídla vzbĺkli od horiaceho lana nad dedinou. S výkrikom plným bolesti sa dievčina zrútila späť do tvrdej hlíny. Za hlasného plaču plného zúfalstva oheň rýchlo prechádzal z horiaceho peria na zvyšok jej ranami posiateho tela.

Eana prosebne zdvihla tvár k Siríne, ktorá sa k nej opäť rozbehla. V tom momente vzduchom čosi presvišťalo. Do Eaninho tela sa zaťala malá sekera a krik ustal.

Sirína sa obzrela ponad plece a uvidela Brinu s ešte stále napriahnutou rukou. Poslednýkrát pozrela na prázdnotu v Eaniných očiach a rozťahla krídla. Vzlietla do vzduchu za zvyškom oddielu. Kým dohorelo posledné Eanino pierko, alkonosty boli dávno preč.

OBCHOD,
KTORÝ ZMIZOL

1. NIEČO MAGICKÉ

Matthew Morgen stratil v živote niekoľko vecí. Zapatrošil pletený sveter, ktorý mu dala prateta na pätnáste narodeniny, prišiel o svoj batoh s potlačou Harryho Pottera, ktorý vyhral v matematickej súťaži na strednej škole, a za žiadnu cenu nedokázal nájsť knihu *Základy biológie 6: Čo vieme o bunkách?* vypožičanú z knižnice, keď mal desať rokov. Pani Ferkasovej, asi storočnej knihovníčke bez zmyslu pre humor, vysvetlil, že prehľadal každý kút bytu, no knihy niet, ale ona sa len mračila a mračila.

Veci, ktoré stratil, nepoužíval, nezáležalo mu na nich alebo sa dali ľahko nahradiť. To však nemohol povedať o tom, čo mal stratiť už čoskoro.

Matthew vybehol z autobusu a náhlil sa ulicami spiaceho Londýna. Batoh s náradím ho ťažil na chrbte a studený vzduch mu strapatil vlasy. Pretrel si oči a pozrel na hodinky na zápästí. Nikdy nemeškal, ale netušil, čo vyšetrovatelka v telefóne myslela pod „príďte čím skôr“, a tak zaprel palce do popruhov batoha a ešte väčšmi pridal do kroku.

Bola hlboká noc a on sa nachádzal v severnej časti mesta, ďaleko od svojho domova či obchodu. Z vrecka vybral ošúchaný telefón s popraskaným sklom a v apke skontroloval, či ide správne. Zabočil za roh a v dialke zbadal laboratórium. Svetlá vo všetkých oknách žiarili do noci. Ulica bola zatarasená a okolie budovy označené páskou. Pred budovou parkovalo niekoľko policajných áut, okolo ktorých postávali muži zákona.

„Pán Morgen?“ ozval sa príjemný ženský hlas. Kráčala k nemu policajtká v dlhom kabáte. Tmavé vlasy sa jej husto vlnili okolo tváre a v ruke zvierala pohár s kávou. „Som Beatrice Becková,“ predstavila sa a pevne mu stisla ruku. „Ja som vám volala. Ďakujem, že ste prišli tak rýchlo. Mrzí ma, že som vás musela zobudiť, ale náš forenzný zámočník je nedostupný a my nutne potrebujeme vašu expertízu.“

„Rád pomôžem,“ usmial sa. V poslednom čase sa do jeho obchodníka zákazníci zrovna nehrnuli, a tak privyrobenie ocenil aj napriek tomu, že musel vyliezť z tepla svojej postele o štvrté ráno.

Vyšetrovatelka dala Matthewovi podpísať niekoľko papierov o mlčanlivosti a do ruky mu vložila identifikačnú kartu na šnúrke. Zavesil si ju na krk a vstúpil do laboratória.

Vnútri sa to hemžilo policajtmi, ktorí vypočúvali zamestnancov. Mnohým vedcom spod dlhých plášťov trčalo pyžamo, akoby sa čo najrýchlejšie snažili dostať do laboratória a prezliecť sa nebola ich prioritou. Na krkoch im viseli rovnaké identifikačné karty ako Matthewovi. Steny i podlaha laboratória sa leskli bielou farbou a po obrovskej miestnosti boli rozmiestnené stoly plné skúmaviek, kadičiek a mikroskopov, ktoré mladému zámočníkovi pripomenuli hodiny biológie.

Vyšetrovatelka sa k nemu obrátila.

„V noci sa do laboratória ktosi vlámala a odcudzil predmet výskumu. Chcela by som vás preto požiadať o preskúmanie zámkov. Budova má tri vchody a jednu nákladnú bránu – nachádza sa vzadu,“ ukazovala rukami a nestrácala čas.

„Čo zmizlo?“ spýtal sa so záujmom a premýšľal, čo všetko takéto miesto mohlo ukrývať.

„To vám, bohužiaľ, nemôžem prezradiť. Je to prísne tajné. Môžem vám však nejako pomôcť? Dali by ste si napríklad kávu?“

„To by bolo veľmi milé, ďakujem,“ potešil sa.

„Skvelé. Tak ja vám idem po ňu, nech sa vám nemotám popod nohy.“ Usmiala sa a nechala ho samého.

Matthew vybral z batoha gumené rukavice a natiahol si ich na ruky. Pustil sa do práce. Začal sa venovať elektronickej zámke na

predných dverách, cez ktoré vošli. Náradie sa mu medzi prstami mihalo, akoby hral na hudobnom nástroji, a práca mu napriek únave a občasnému zívaniu zdvihla náladu. Väčšinu času trávil v svojom ošumelom zámočníctve, a tak mu spolupráca na policajnom prípade pripadala vzrušujúca a dobrodružná, veľmi odlišná od jeho každodenného státia za skleneným pultom s kľúčkami.

Kým kľučkoval pomedzi policajtov a rozospatých zamestnancov a prešiel niekoľkými chodbami, aby skontroloval bočný vstup, premýšľal, čo asi zmizlo. Možno nejaký prevratný objav. Alebo nebezpečný experiment, ktorý sa zvrtol. Zamieril k nákladnej bráne, cez ktorú laboratórium prijímalo nadrozmerne zásielky, a zatiaľ čo kontroloval zamykací systém, vymýšľal si tie najšialenejšie predmety, aké mohol zlodej ukradnúť.

Zostával posledný vstup, ktorý sa nachádzal v zadnej časti budovy. Prechádzal pomedzi spleť chodieb a dverí, míňal policajtky a policajtov v dvojiciach. Začul útržky ich konverzácií o nadriadených, futbale či o novom kolegovi z Nemecka. Rozhovory boli uvoľnené, nezaujaté a nikto z nich si ho nevšimol. I keď ostatných zvyčajne prevyšoval o hlavu či dve, zvykol si, že bol pre ostatných neviditeľný.

Zabočil doprava a ocitol sa na dlhej chodbe, na konci ktorej svietilo označenie *Východ*. Pohol sa vpred a minul niekoľko zatvorených dverí, keď ho čosi upútalo. Jedny dvere boli odchýlené. Zvnútra sa ozývali nepokojné a nervózne hlasy.

Zastavil sa a nakukol cez škáru. Z miestnosti k nemu doľahol nepríjemný chlad a celým telom mu prebehli zimomriavky. Videl len chrbty policajtov, ktorí niekoho vypočúvali.

„Vravím vám, na kosť zmrazený,“ ozval sa hlas a Matthew usúdil, že to musel byť jeden z vedcov.

Niektorý z policajtov sa čosi spýtal, ale Matthew otázku nepočul. Doľahla k nemu len odpoveď.

„Viac ako dve tony. Potrebovali sme vysokozdvížny vozík, aby sme ho dostali dnu. Máte to všetko v papieroch, ktoré vám dala doktorka Ruthová, nie?“ zaznelo podráždene. „Prečo sa ma stále pýtate tie isté otázky?“

Nastala krátka odmlka a ďalšie zamumlanie. Vedec odpovedal po krátkej chvíli, svoje slová zvažoval.

„Mysleli sme si, že je vzácny, možno prehistorický. Ten, kto nám dal tip, hovoril o prelomovom objave. Ale myľili sme sa,“ priznal nechotne. „V Európe sú takých tisíce. Až na rozmyery bol v podstate nezaujímavý, obyčajný...“

Dvere miestnosti sa prudko otvorili a Matthew od ľaku nadskočil. Jeden z policajtov sa na neho zamračil.

„Hľadáte niečo?“ zavrčal.

„Nie, ja, ehm,“ preglgol a snažil sa spamätať. Uchopil identifikačnú kartičku. „Som tu kvôli zámkam. Hľadám zadný východ.“

Policajt si ho zachmúrene prezrel. „Je na konci chodby.“

„Áno, ja, samozrejme...“ zahabkal, cúvol a prikývol. „Prepáčte.“

Vykročil, cítil, ako mu horí tvár, ale na krátky, kratučký okamih sa mu podarilo zahliadnuť z miestnosti za policajtovým chrbtom viac. V kúte v kresle sedel starší vedec s bundou zazipsovanou až ku krku, na nohách mal natiahnuté pyžamové nohavice s ovečkami. Zrak upieral na obrovitánsky operačný hydraulický stôl stojaci v strede miestnosti a na tvári mal zmätený, nechápavý výraz, ako keby mu niekto oznámil, že slnko dnes vyšlo na západe.

Stôl bol mokrý a špinavý, no inak zíval prázdnotou. Matthewovi niečo našepkávalo, že šmuha na nerezovom povrchu je dôvod, pre ktorý dnes v noci vyšetrovatelka Becková vyhľadala jeho číslo.

Policajt s buchnutím zatvoril dvere a Matthewa oviaľ ľadový vzduch. Nahlas si odľúkol, napravil si batoh a vydal sa nájsť poslednú zámku.

Miestnosť, z ktorej viedol zadný východ z budovy, vyzerala ako sklad, do ktorého zamestnanci odkladali nepotrebné veci. V škatuliach naskladaných na sebe uvidel gumené topánky a niekoľko zvláštnych podlhovastých prístrojov, v rohu stáli starý mop a vysávač s hadicou zalepenou izolačnou páskou. Dovnútra vial vzduch cez okno zabudované tak vysoko nad dverami, že by na jeho zotvorenie bol potrebný rebrík, ktorý však nikde nevidel. Na rozdiel od ostatných dverí v laboratóriu s modernými elektronickými zámkami,

posledné dvere boli obyčajné a jednoduché, vyrobené z dubového dreva.

Z pliec zhodil batoh a vytiahol baterku. Čupol si k zámke, a kým kontroloval cylinder, myslel na svoju teplú posteľ. Pri troche šťastia sa mu podarí vrátiť sa domov ešte pred prácou a aspoň hodinku si pospať.

„Poškodené boli len tieto dvere,“ ozvalo sa za jeho chrbtom a on sa strhol.

V kúte miestnosti stála dievčina v krátkej bunde s dlhými čiernymi vlasmi. Najprv si myslel, že je jednou z vedkýň, no okolo krku jej nevisela identifikačná karta. Musela teda patriť k polícii.

„Áno, je to tak,“ povedal jej.

„Takže tadiaľto sa dostali dnu.“

„Alebo skôr vyšli,“ podotkol.

„Ako to myslíš?“ spýtala sa a pristúpila bližšie. Tmavé vlasy sa jej v slabom stropnom svetle zaleskli namodro a on si všimol, že v nich má vpletené drobné vrkôčiky.

Postavil sa na rovné nohy a prevýšil ju o pol metra. „Dvere neboli otvorené zvonka. Zámku niekto poškodil a vylomil zvnútra.“

Dievčina si ho skúmavo prezrela. Pohľadom prebehla po jeho zvlnených vlasoch, ošúchanej bunde, ktorú na niekoľkých miestach zošil, aby si nemusel kúpiť novú, a zrakom zastavila na jeho batohu plnom náradia hodenom na podlahe. Bolo na ňom niekoľko odznakov, ktoré upozorňovali na klimatickú krízu, rovnosť a pár citátov z kníh.

„Ty nie si ani výskumník, ani policajt,“ skonštatovala.

„Nie,“ zasmial sa. „Som zámočník. Patrí mi zámočníctvo na Ulici svätého Jamesa. Je to tá malá budova s modrou strechou, nie zámočníctvo v obchodnom centre,“ vyslovil naučenú frázu. Z vrecka vytiahol vizitku s adresou zámočníctva, na ktorej bolo ešte stále meno jeho otca, a podal jej ju.

„Otváraš dvere,“ zašepkala, na pár sekúnd sa stratila vo vlastných myšlienkach, akoby tie slová pre ňu znamenali niečo viac. Keď mu znova pozrela do očí, čosi sa v nej pohlo, zmenilo. Jej pokoj